

LA DESAPARICIÓ DE L'ANNIE THORNE

C.J. Tudor

Fragmento

Pròleg

Fins i tot abans de posar un peu a la casa, en Gary sap que allò és greu.

És l'olor dolça i fastigosa que emana de la porta oberta; les mosques que brunzeixen per l'aire calent i enganxós del rebedor i, per si amb allò no n'hi hagués prou per saber que en aquella casa alguna cosa no va bé, no va bé de la pitjor manera possible, llavors el silenci ho confirma.

Hi ha un Fiat blanc petit i elegant aparcat al camí d'accés; una bicicleta està recolzada a la paret just a fora de la porta del carrer, i hi ha unes botes d'aigua abandonades just a dins. La casa d'una família. I fins i tot quan la casa d'una família és buida, té un ressò de vida. No hauria de ser allà com un pes mort, carregada de mals presagis sota una manta de silenci, com aquesta casa.

Igualment, torna a cridar.

—Hola! Que hi ha algú?

La Cheryl aixeca una mà i fa uns quants tocs ràpids a la porta oberta. Quan han arribat estava tancada, però no amb clau. Això tampoc no està bé. Encara que Arnhill sigui un poble petit, la gent igualment tanca la porta amb clau.

—Policia! —crida la dona.

Res. Ni un soroll feble de passes, ni un cruixit, ni un murmuri. En Gary sospira, i s'adona que no té gens de ganes d'entrar, com si l'afectés una superstició. No és només per la fortor rànica de la mort. Allà hi ha una altra cosa. Alguna cosa primitiva que sembla que l'insti a girar cua i anar-se'n, ara mateix.

—Sergent?

La Cheryl alça el cap per mirar-lo, i l'interroga amb una cella fina i perfilada.

Ell mira un moment la seva companya, de poc més de metre seixanta d'alçada i quaranta-cinc quilos de pes. Amb més de metre vuitanta i gairebé cent vint-i-cinc quilos, en Gary és com un Baloo al costat del delicat Bambi de la Cheryl. Almenys en l'aspecte físic. Pel que fa a la personalitat, n'hi ha prou de dir que en Gary plora amb les pel·lícules de la Disney.

Ella fa un cop de cap petit i seriós i tots dos entren a la casa.

L'olor densa i embafadora de la descomposició humana és aclaparadora. En Gary s'empassa la saliva, intenta respirar per la boca, mentre desitja ferventment que alguna altra persona, qui fos, hagués agafat aquella trucada. La Cheryl fa cara de fàstic i es tapa el nas amb la mà.

Aquestes casetes petites tipus cottage tenen una distribució bastant típica. Una mica de rebedor. L'escala a l'esquerra. La sala a la dreta i una cuina minúscula entatxonada al darrere. En Gary va cap a la sala d'estar. Empeny la porta per obrir-la.

En Gary ha vist cadàvers abans. Una criatura petita atropellada per un conductor que va fugir. Un adolescent destrossat per maquinària agrícola. Eren horribles, sí. Morts innecessàries, estava claríssim. Però això... Això és greu, torna a pensar. Greu de debò.

—Collons —murmura la Cheryl, i en Gary no ho podria haver expressat millor ell mateix.

Tot transmès en aquell sol expletiu horroritzat. «Collons.»

Hi ha una dona desplomada en un sofà de cuir al mig de la sala, de cara a un gran televisor de pantalla plana. El televisor té una esquerdada en forma de teranyina al davant, al voltant de la qual dotzenes de grosses mosques vironeres caminen mandrosament.

La resta brunzeixen al voltant de la dona. «Del cadàver», es corregeix en Gary. Ja no és cap persona. Només un cadàver. Només un altre cas. Calma.

Malgrat la inflor de la putrefacció, s'adona que en vida segurament havia estat prima, i de pell blanca, ara tacada i marbrada amb venes verdes. Va ben vestida. Camisa de quadres, texans ajustats i botes de cuir. Costa de dir-ne l'edat, sobretot perquè li falta gairebé tota la part de dalt del cap. Bé, no és ben bé que falti. En pot veure trossos enganxats a la paret, la llibreria i els coixins.

No hi ha gaires dubtes sobre qui ha accionat el gallet. Encara té l'escopeta a la falda, amb els dits inflats al voltant. En un moment, en Gary avalua el que deu haver passat. Amb el canó de l'escopeta dins de la boca, prem el gallet, la bala surt lleugerament cap a l'esquerra, perquè allà és on hi ha els danys més greus, cosa que té sentit, perquè agafa l'escopeta amb la dreta.

En Gary només és un sergent uniformat i no té gaire relació amb els forenses, però es mira molts capítols de CSI.

Probablement la descomposició es va produir força de pressa. A la caseta hi fa calor, de fet l'ambient és sufocant. La temperatura és de més de vint graus, les finestres estan tancades i, encara que hagin corregut les cortines, a dins es deu acostar als trenta graus. Ja nota com la suor li raja per l'esquena i li humiteja les aixelles. La Cheryl, que sempre manté un aspecte impecable, s'eixuga el front i sembla incòmoda.

—Collons. Quin merder —diu, amb un cansament que en Gary no li sent gens sovint a la veu.

Es queda mirant el cadàver del sofà, fent que no amb el cap, i després ressegueix amb la vista la resta de la sala, amb els llavis arrufats, la cara molt seriosa. En Gary sap què està pensant. «Una casa bonica. Un cotxe maco. Roba maca. Però mai no es pot saber del tot. Mai no es pot saber realment què passa per dins.»

A banda del sofà de cuir, l'únic mobiliari que hi ha és una llibreria de roure pesant, una tauleta de centre i el televisor. Se'l torna a mirar, intrigat per l'esquerdada a la pantalla i per què les mosques posen tant d'interès a passar-hi per tot el damunt. Avança uns quants passos, amb els vidres trencats cruixint a sota els peus, i s'inclina cap endavant.

Ara que hi està més a prop en descobreix el motiu. El vidre esberlat està cobert de sang fosca i seca. N'ha caigut més per la pantalla fins a terra, on, ara se n'adona, li ha faltat poc per trepitjar un bassal enganxós que s'ha escampat pel parquet.

La Cheryl es desplaça al seu costat.

—Què és això? Sang?

Ell pensa en la bicicleta. Les botes d'aigua. El silenci.

—Hem de mirar a la resta de la casa —diu.

Ella el mira amb ulls amoïnats i fa que sí amb el cap.

L'escala és molt dreta, grinyola i hi ha més rastres de sang fosca. A dalt, un replà estret porta a dos dormitoris i un bany minúscul. Si és possible, al replà la calor encara és més intensa, i la pudor encara més repugnant. En Gary fa un gest a la Cheryl perquè vagi a mirar al bany. Hi ha un moment que pensa que l'hi discutirà. És evident que l'olor surt d'un dels dormitoris, però, per una vegada, ella el deixa fer d'oficial superior i travessa amb compte el replà.

Ell s'encara a la porta del primer dormitori, amb un gust metàl·lic i amargant a la boca, i després, a poc a poc, l'obre amb suavitat.

És una habitació de dona. Neta, endreçada i buida. Armari en un racó, calaixera a sota la finestra, llit gros cobert amb un edredó de color crema impecable. A la tauleta de nit, un llum i una fotografia solitària en un marc senzill de fusta. S'hi atansa i l'agafa. Un nen de deu o onze anys, menut, prim però fort, amb un somriure de dents grosses i els cabells rossos despentinats. «Déu —s'adona que està resant—. Sisplau, Déu, no.»

Amb el cor encara més encongit torna al passadís i hi troba la Cheryl, pàl·lida i tensa.

—El bany és buit —diu, i sap que està pensant el mateix que ell.

Només queda una habitació. Només falta obrir una porta per trobar el premi gros. Espanta una mosca amb un gest de ràbia i hauria respirat fondo per calmar-se si no fos que la pudor ja l'està ofegant. En canvi, agafa la maneta i empeny per obrir la porta.

La Cheryl és massa forta per vomitar, però igualment sent el soroll d'una arcada. A ell també se li regira amb força l'estómac, però fa un esforç i aconsegueix controlar les nàusees.

Quan s'havia pensat que això era molt greu, s'equivocava. Això és un cony de malson.

El noi està estirat al llit, vestit amb una samarreta que li ve grossa, pantalons amples i mitjons blancs d'esport. La goma dels mitjons es clava a la carn inflada de les cames.

Uns mitjons tan blancs que brillen, en Gary no pot evitar adonar-se'n. Tan blancs que enlluernen. Un blanc acabat de rentar. Com d'anunci de detergent. O potser només ho semblen perquè tota la resta és vermell. Vermell fosc. Pintant ratlles damunt la samarreta massa grossa, escampat pels llençols i els coixins. I allà on hi hauria d'haver la cara del nen només hi ha una massa tova i vermella, on no es distingeix cap tret, ple de cossos negres en moviment que s'afanyen, mosques i escarabats, entrant i sortint de la carn destrossada.

El pensament li fa un salt a la pantalla de televisió estellada i el bassal de sang a terra, i de sobte ho veu tot. El cap del noi esclafat contra la pantalla del televisor una vegada i una altra, i després colpejat a terra fins que queda irrecognoscible, fins que no té cara.

I potser aquest era l'objectiu, pensa mentre aixeca la vista cap a l'altre vermell. El vermell més evident. El vermell que és impossible no veure. Lletres grosses gargotejades a la paret damunt del cadàver del noi:

EL MEU FILL NO

1

No hi tornis mai. Això és el que sempre et diu la gent. Les coses hauran canviat. No seran tal com les recordaves. Deixa que el passat quedi al passat. Naturalment, això ú